

ДО НОВИХ СЛАВНИХ ЗВЕРШЕНЬ, МОЛОДЬ ОРДЕНОНОСНОЇ КІРОВОГРАДСЬКОЇ!

Промова першого секретаря обкому КП України Ф. Г. Мартинова
на XII обласній комсомольській конференції

НАШ радянський народ по праву пишається звитязними подвигами комсомольців, невтомних юнаків і дівчат, які вносять гідний вклад у будівництво комунізму і в розквіті своїх сил житимуть при ньому. XXII з'їзд КПРС намітив ясні перспективи, визначив ряд конкретних рубежів, які треба взяти молодим трудівникам.

Семирічка, дострокове здійснення її планів — ось головне мірило успіхів нашої боротьби за створення матеріально-технічної бази комунізму, за торжество комуністичних принципів у свідомості людей. 82-тисячний загін комсомольців орденосної Кіровоградщини за перші три роки славного семиріччя заніс на свій рахунок немало чудових справ, з честю дотримувє даного слова. До шести тисяч молодих робітників, що достроково виконали свої річні плани по продуктивності праці, спорудженні на два роки раніше урядового строку Кременчуцький гідровузол, по 48,3 центнера кукурудзи вирощено на кожному з 112 тисяч гектарів (це небувалі урожаї в нашій області), відсутні зрушення у виробництві м'яса і молока — ось далеко не повний перелік звершень молодих трудівників міст і сіл області.

Ми, однак, не маємо ніяких підстав тішити себе досягнутими успіхами. Треба прямо визнати, що рівень внутрішньої роботи багатьох комсомольських організацій ще не відповідає новим, зростаючим завданням, поставленим XXII з'їздом КПРС. Досі ряд комсомольських організацій проявляють інертність у роботі, не відмовилися від застарілих упущень: окремі комсомольці не силачують членських внесків, не мають доручень і не залучаються комітетами первинних організацій до активної участі у виробничому і громадському житті. У цьому напрямі для комсомольських працівників — широке поле діяльності, непочатий край роботи.

Особливо важливо виховувати молодь на позитивних прикладах героїчної праці наших кращих людей. Ось чому комітетам комсомолу необхідно ширше використовувати форми роботи, які цілком себе виправдали, — проведення вечорів трудової слави, зльотів передовиків, членів бригад і ударників комуністичної праці, днів вшанування заслужених людей, організація народних університетів, шкіл передового

досвіду, інститутів умільців тощо. Але ці заходи треба проводити з душею, продумано їх готувати, тоді вони принесуть велику користь. В основу всіх без винятку форм виховної роботи треба покласти глибоке роз'яснення і вичнення Програми КПРС і рішень XXII з'їзду партії, озброєння кожної молодої людини планом боротьби за комунізм, боротьби за перетворення в життя величяних накреслень Комуністичної партії.

Які ж завдання стоять сьогодні перед нами? В ГАЛУЗІ ПРОМИСЛОВОСТІ головним є далі удосконалення технічного прогресу, всемірне підвищення продуктивності праці, впровадження нової техніки, передових методів і виробничої технології. Комсомольським організаціям необхідно ще ширше розвинути змагання за звання бригад і ударників комуністичної праці, змагання за особистий вклад у дострокове виконання семиріччя.

Комсомольські організації повинні так поставити свою роботу, щоб день у день кожний робітник, бригада, зміна, ділянка, підприємство в цілому виконували й перевищували плани та завдання. В цьому запорука успішної боротьби за створення матеріально-технічної бази комунізму.

В ГАЛУЗІ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА головним завданням є підвищення врожайності і зростання валових зборів зернових і технічних культур, далі збільшення поголів'я громадського тваринництва і підвищення його продуктивності.

У виступах на XXII з'їзді партії і зональних нарадах працівників сільськогосподарства М. С. Хрущов особливо підкреслює, що першочерговою і найважливішою умовою є питання правильного використання землі, зміна структури посівних площ з метою збільшення виробництва зерна, створення міцної

кормової бази і збільшення виробництва продуктів тваринництва.

Виходячи з цього, нам треба негайно в кожному колгоспі і радгоспі розробити таку структуру посівних площ, яка б забезпечила В ЦЬОМУ РОЦІ ОДЕРЖАННЯ ВИСОКОЇ ВРОЖАЮ ЗЕРНОВИХ — НЕ МЕНШЕ ЯК ПО 30—35 ЦЕНТНЕРІВ З КОЖНОГО ГЕКТАРА. Щоб добитися цього, в області необхідно вже в нинішньому році збільшити посіви КУКУРУДЗИ ДО 500 ТИСЯЧ ГЕКТАРІВ, З ЯКИХ 350 ТИСЯЧ ГЕКТАРІВ — НА ЗЕРНО. В Т. Ч. НА КОЖНОМУ З 240 ТИСЯЧ ГЕКТАРІВ ОДЕРЖАТИ НЕ МЕНШЕ ЯК ПО 50 ЦЕНТНЕРІВ КУКУРУДЗИ В ЗЕРНІ. Крім того, нам слід прикладно ВІРОС РОЗШИРИТИ ПОСІВИ ГОРОХУ, ДОВЕСТИ ЇХ ДО 70 ТИСЯЧ ГЕКТАРІВ І ОДЕРЖАТИ НА КОЖНОМУ З НИХ НЕ МЕНШЕ ЯК ПО 25 ЦЕНТНЕРІВ ГОРОХУ З ГЕКТАРА.

(Закінчення на 2-й стор.)

Пролетарі всіх країн, єднатесь!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 8 (515)

П'ятниця, 19 січня 1962 р.

Ціна 2 коп.

«Товариші! Рекомендую вам особливу увагу звернути на молодь, на комсомол... У на всіх нарадах слухав їх з великою увагою. За що не візьмуться вони — справа йде гаразд. Беруться за вирощування кукурудзи, цукрових буряків і одержують дуже добрі врожаї. Йдуть на ферми — одержують високі удої молока.

У нас чудова молодь, віддана партії, народові, готова боротися і перемагати у славу нашої Батьківщини, в ім'я торжества комунізму. Давайте сміливіше висувати молодь на відповідальні ділянки комуністичного будівництва».

М. С. Хрущов.

ДА ВАЙ ПОЗМАГАЄМОСЯ, СВІТЛАНО!

Я САМЕ на фермі була, коли Никифір Іванович, директор наш, зустрів мене.

— Ну, Женю, збирайся в дорогу.

— Куди? — здивувалася.

— Щойно з обкому дзвонили. До Києва, на республіканську нараду їхати маєш.

Ви, звичайно, розумієте, які почуття охопили мене в ту хвилину. І хвилювання, і радість, і навіть збентеженість деяка. Тут же побігла до матері — хорошою звісткою поділилася.

І ось я в дорозі.

Переполюнувши автобус, похитуючись на вибоїнах, везе мене

до Кіровограда, звідки маю летіти в столицю. Біля мене сидить жася літня жінка. Вона раз у раз задає якісь запитання: видно, дуже поговорити хочеться. Але в мене такого бажання немає. І майже не чую, про що говорить моя сусідка, — вся я в спогадах.

... Білявє босоніге дівча біжить серед ґрядок, не розбираючи дороги, ховає голіку у ширшаві, натруджені долоні, що простягаються назустріч йому. Це я — школярка-другокласниця. А ось уже шістнадцятирічна дівчина заклопотано схилилася над сторінками підручника — важкувато доводиться з фізикою. Це теж я — дев'ятикласниця.

А після бачу я себе то на току, біля віляки, то десь на буряковій плантації. Не змогла кінчити десятирічку (обставини такі склалися), в радгосп пішла працювати. Два роки була в рільничій бригаді, різні роботи виконувала. А коли восени шістдесятого пролунав заклик ЦК ВЛКСМ «Молодь — на ферми!», без вагань вирішила стати свинаркою.

Був якраз грудень, всі зобов'язання на наступний рік брали. Сказала і я своє слово — 800 голів свиней пообіцяли зняти з відгодівлі. Сказала, а сама навіть злякалася трохи: а чи не забагато для початку? Та згодом заспокоїлася: айже, врешті-решт, результат справи від мене самої залежить.

Почалися гарячі, неспокійні будні. Вони, може, декому здається й так: подумай, що то за премудрість — свинарство бути? А втім, хто займався цим, знає, наскільки праця свинаря нелегка. Ану спробуй нагодувати й напоїти 350 голів, приміщення вичистити. Та ще коли механізації немає.

Та не подумайте, що на трудності скаржусь. Ні. Просто хочу деяких скеп-

тиків переконати. Однак я, здається, від своєї розповіді ухлилася. Так ото ж, набрала я грипу в 350 голів і стала доглядати тварин.

— Е-е, дівчино, не так це робиться, не так, — бувало, — бувало, не раз поправляла мене досвідчені свинарки Олександра Карпівна Вільченко та Марія Борисівна Синіченко. — Ось дивись лишень...

І я дивилася, переймала їх методи. А згодом вже й сама могла, так би мовити, до проки давати. Микве лютій — здала я своїх підопічних. І причому, у

вазі хороший — по 100 і більше кілограмів затягувала кожна тварина. Вселилася в мене впевненість після цього, збільшила свою групу майже вдвоє — 650 голів набрала. А нещодавно, 6 грудня, рапортувала Батьківщині про наслідки своєї роботи — протягом минулого року відгодувала 1.000 голів свиней, загальною вагою 1.150 центнерів.

Переконана: можна відгодувати ще більше. Та тільки якби механізацію нам. Правда, оце недавно водопровід провели у свинарник. Але ж ці інші роботи доводиться вручну виконувати.

Про це не раз говорили вже й свинарки, які маточне поголів'я доглядають. Бувало, зустрінуся з Раєю Рожненко, Ніною Павловою, Галею Янецькою, і починають дівчата скаржитись. А я ж — секретар комсомольський, допомагати повинна.

Зараз у мене сили прямо-таки потроїлися. На обласній комсомольській конференції побувала, з багатьма молодими тваринниками зустрілася. А Світлану Барбу (вона в Сабліно-Знам'янському радгоспі працює) на змагання викликала. Тримайся, Світлано, за першість я вперто боротись буду.

І ще мені б тільки хотілося, щоб у радгоспі молоді суперники з'явилися і щоб виробництво свинини здешевилося. Є у мене ще й таке бажання: зоотехніком стати. Ось закінчу десятирічку, до інституту вступаю. Заочно вчитися буду. І свиней відгодовуватиму. 1.200 голів — ось мій рубіж на цей рік. Чи здолаю його? Звичайно! Адже я кандидат партії. А комуністи слів на вітер не кидають.

Є. ГОРДІЯЧУК,

свинарка радгоспу «Червона зірка» Бобринецького району,

Почин молодих свинарів України

КНІВ, 16. (ТАРС). Виростити 1.000—1.500 поросят, відгодувати по одній свині на гектар ріллі вже в цьому році — з таким патріотичним закликком звернулася група молодих свинарів ряду областей республіки до всієї молоді колгоспів і радгоспів України.

На цей трудовий подвиг сільських ентузіастів окрилив виступ М. С. Хрущова на нараді передовиків сільськогосподарства республіки, який поставив завдання відгодувати і продати державі в 1962 році по одній свині на два гектари ріллі вагою приблизно в 100 кілограмів.

Зібравшись в Центральному Комітеті ЛКСМУ і обговоривши досягнуті успіхи, юнаки й дівчата прийшли до висновку, що сільські комсомольці зможуть взяти ще вищий рубеж.

В боротьбі за даліше підвищення тваринництва сільська молодь вирішила використати досвід таких відомих в республіці свинарів, як І. П. Полішко, І. Ф. Лук'яненко, В. С. Шиманович, й багатьох інших, які щорічно відгодовують 2—3 тисячі і більше свиней.

ЦК ЛКСМУ схвалив почин молодих трудівників ферм республіки.

ДО НОВИХ СЛАВНИХ ЗВЕРШЕНЬ, МОЛОДЬ ОРДЕНОНОСНОЇ КІРОВОГРАДСЩИНИ!

(Закінчення).

Боротьбу за високий врожай вже тепер потрібно розгорнути на всю широчінь: виділити під кукурудзу кращі площі, закрити їх в на турі за ланками, вивести на кожний гектар не менше 10—15 тонн місцевих добрив. У виконанні цього надзвичайно почесного завдання велику роль покликани відіграти комсомольські організації. Одержання високого врожаю немислимо без внесення в ґрунт добрив. Ось чому комсомольці, молодь повинні посилити заготівлю і вивезення перегною з таким розрахунком, щоб до 1 березня виконати річний

ПЛАН ВНЕСЕННЯ ДОБРИВ У ҐРУНТ НЕ МЕНШ ЯК НА 80 ПРОЦЕНТІВ. Це наше бойове і найпочесніше завдання, яке треба з честю виконати. Водночас це буде і одним з міриш при оцінці організаторської роботи комітетів комсомолу.

Вже сьогодні слід повсюдно укомплектувати комплексні бригади і ланки, розгорнути соціалістичне змагання серед сільської молоді за одержання високих урожаїв зернових і силосної маси, налагодити систематичне навчання людей передовим методам праці. В кожному районі на базі кращих тракторних бригад колгоспів необхідно створити і розгорнути роботу шкіл

передового досвіду молодих механізаторів і кукурудзководів по вивченню прийомів вирощування кукурудзи без затрат ручної праці за методом двічі Героя Соціалістичної Праці О. В. Пталова. Слід приділити особливу увагу ремонту техніки та причіпного інвентаря, очищенню і доведенню насіння до посівних кондицій.

НИНІШНІЙ РІК ПОВИНЕН СТАТИ РОКОМ МАСОВОГО ПОХОДУ КОМСОМОЛЬЦІВ І МОЛОДІ ЗА КОМПЛЕКСНУ МЕХАНІЗАЦІЮ ВИРОДУВАННЯ ВИСОКИХ УРОЖАЇВ КУКУРУДЗИ НА ВЕЛИКИХ МАСИВАХ.

На з'їзді партії і на республіканській нараді працівників сільського господарства М. С. Хрущов, приділяючи велику увагу дальшому розвитку тваринництва, поставив завдання — в найближчі роки дати не менше як по 75 центнерів м'яса у забійній вазі на 100 гектарів орної землі і не менше як по 16 центнерів на 100 гектарів угідь.

Плани ці великі, але вони посилені, бо ґрунтуються на невичерпних можливостях соціалістичної економіки, на значних резервах, які є в кожному господарстві нашої області. Щоб виконати такі завдання в галузі тваринництва, необхідно різко збільшити маточне поголів'я — у поточному році треба мати по 8—10 основних свиноматок і по 16 корів на 100 гектарів угідь.

Перед нами стоїть також ще одне практичне і цілком реальне завдання, поставлене М. С. Хрущовим на республіканській нараді працівників сільського господарства. В цьому році на кожні два гектари орної землі треба виростити, відгодувати і продати державі не менше як по одній голові свиней вагою один центнер кожна. Отже, для цього потрібно, перш за все, на протязі січня провести парування всіх вільних свиноматок з таким розрахунком, щоб у травні одержати такий приплід поросят, який разом з перехідним поголів'ям з минулого року забезпечить виконання плану відгодівлі свиней.

Треба приділити більше уваги збереженню молодняка, покічити з фактами розбазарювання поголів'я, рішуче поліпшити штучне осмеління корів і телиць. Завдання комсомольських організацій — розв'язувати ці питання практично, на місці, виділити для роботи у тваринництві кращу частину комсомольців і молоді. Відгодівлю тварин треба поставити так, щоб одержувати щодобовий приріст ваги кожної голови свиней не менше 400 грамів і великої рогатої худоби — не менше 800 грамів.

Головним і основним завданням на даному етапі є збільшення надоїв молока. Проте останнім часом в ряді районів послабили увагу до підвищення продуктивності молочного стада. В окремих колгоспах погано поставлена годівля корів, заведбано їх роздоювання, слабо поводиться роз'яснювальна робота серед доярок. Звідси — різке скорочення надоїв молока. Треба вжити рішучих заходів до усунення цих недоліків. Необхідно поліпшити годівлю корів, встановити контроль за раціональним використанням кормів, для чого створити на кожній фермі комсомольські пости, організувати діяльну змагання серед тваринників.

Товариші делегати! Дозвольте висловити впевненість в тому, що обласна комсомольська організація ліквідує викриті недоліки, ще вище піднесе рівень організаторської роботи і мобілізує молодь на успішне здійснення рішень XXII з'їзду КПРС, внесе свій гідний вклад у побудову комунізму в нашій країні.

Розповідь Ланів широкополіх

— А я все одно стану трактористкою, — вперто заявила Люся.

Керуючий відділком нетерпляче махнув рукою і відійшов. Ну, що з нею вдієш? Іван Дем'янович відмовив. І вважав, що зробив правильно. Хіба місце дівчині на тракторі? Отими руками і кермо не поверне! І надумала ж — в механізатори!

Скоро Яценко забув про неприємну розмову, пішов у відпустку. А Оля Чубенко тільки й чекала цього. Знову написала заяву, разом з механіком Іваном Арсентійовичем Бондарем прийшла до директора. Той не заперечував. Люся (так зовуть в селі Олю) стала курсанткою Новгородківського училища механізації.

1. ДИТИНСТВО БОСОНОГЕ...

ЖИЛА-була дівчинка. В рідній Верблюжці, що розкинулася по схилах балки, вона нічим не відрізнялася від інших дітей. Хіба тим, що до п'ятого класу ходила без кіс. Не любила. І схожа була на хлопця. Та й дружила лише з хлопцями.

Бувало, лупцювали її хлопці, гнали від себе. Нікому про це не говорила, не бігла жалітися. Ішов день за днем. Разом бігали по ярах, шукаючи підбиті танки, «партизаняки».

Над усе не любила Люся носити братові обідні. Толя працював трактористом. В поле — не близько. Ох, як не хочеться йти до нього! Краще з хлопцями! Он вони знову весело юрбою побігли до ставка. А тут бери обід і йди в той степ, до брата.

Незабаром ці неприємні прогулянки стали бажаними. Якось Толя посадив сестру біля себе і пройшовся раз, другий трактором по полю. Люся здивовано і зацікавлено дивилася на брата. Яка ж слухняна машина в його руках!

Згодом вона вже заглядала в мотор, подавала братові ключі. І пишалася!.. Йй було дозволено вештатися біля трактора! А інших он і близько не підпускають.

Так прийшла мрія про машини, про те, щоб підкоряти їх своїми дівочими руками. Коли почали вивчати фізику, так захопилася двигунами, що й ночами просиджувала за підручником.

2. ЗДРАСТУЙ, МРІЄ!

ЦІЛИНА зустріла Люсю безкраїми просторами, багатощами хлібами. Всюди життєрадісні, працюючі люди. Ніхто тут не сумував. І під час роботи, і в години дозвілля лунав молодий, бадьорий сміх. Брат Толя працював бригадиром тракторної бригади, дружина його Маша — агрономом. Люся пішла на кухню. Кращими годинами були обідні. Вона возила трактористам їжу в поле. І, поки хлопці обідали, сідала за кермо. Нишком від брата вчилася водити машину. Хлопці охоче вчили. Коли Анатолій Чубенко, тоді вже відомий бригадир, нагороджений орденом Леніна, дізнався про ці «уроки», поговорив з сестрою. Розмова була короткою.

— Не дівчаче то діло — за кермом, ходити в мазуті. Бачила, як хлопці працюють, — говорив він, — по дві—три доби в полі, коли пора гаряча. Ти ж не витримаєш. Дівча! Облиш, і не поглядай у той бік...

Похнюпившись, Люся слухала брата. «А я все одно буду трактористкою, — думала. — Буду!» Вона посміхнулася. Здивовано глянув Толя на сестру і здвигнув плечима.

... Верблюжка... Старі друзі, мила старенька хата, вишневий садок. Тоді й написала Люся заяву. Подала в контору. Відмовили. Та дівчина чекала. Чекала своєї години. Не розуміли її подружки, дивувались широко і говорили:

— І що тебе потягло до тієї машинерії? Завжди в мазуті... Ну, що хорошого?

Не раз сусідки перестривали Меланію Панасівну, співчутливо розводили руками і теж говорили:

— Ти б, Мелашко, вкрутила розуму своїй дочці. Де це бачено: дівка — на тракторі! Чи її роботи замало? Роза ж працює дояркою, хай і Люська до сестри йде. А то ж задумала таке — на трактора сісти. Хлопців вистачить!

Мати хитала головою. Так, так! Хіба вона не говорила з донькою, не умовляла? Слухати не хоче. «Не заважайте, мамо. Я знаю, що роблю.» — одкаже, і знову за своє.

Компанію з хлопцями водить, з механіком про щось домовляється. Господи! В кого вона вдалася, така неспокійна!

...Люся в той день прибігла додому радісна, розчервоніла.

— Погодилися! Відпускають, мамо, чуєте! Вчитися їду у район!

І раділа мати, і зітхала: що з того вийде? Навчання спочатку давалося важко. Та не відставати ж від інших. Хоч їх лише троє дівчат, а ласувати їм соромно. Довше сідила над книжками, уважніше вивчала машини. Коли поїхала на практику в свій радгосп «Третій вирішальний», допомогли старі знайомі, механізатори. Практика дала багато. В училище Люся повернулася впевнено, в своїх силах. Вже не боялася заводити трактора, як бувало спочатку, вправно водила його. Закінчила училище добре. Поїхала в своє село.

Прибула Люся у Верблюжку якраз під час весняної сівби. Закривала вологу, сіяла кукурудзу, працювала на міжрядному обробітку, піднімала зяб. Все йшло добре: щозміни вирювала по 8—10 гектарів, хоч і працювала перший рік. І раптом... (зараз дівчина згадує про це з посмішкою, а тоді... Та краще все по порядку).

Орала Люся вночі на зяб. Було близько другої години, коли в сніг світла від фар забігла лисиця. Сіла і дивиться на дівчину. Від несподіванки Люся загальмувала. Трактор зупинився. Посиділа лисиця ще кілька хвилин і зникла. Протерла дівчина очі: чи не привиділось. Оре далі. А самій чомусь так моторошно стало, аж мороз по спині пройшов. Руки тремтять, а тут ще туман заліг. Густий, білий, нічого не видно. Вийшла з борозни, включила швидкість і — до майстерні. Поставила трактора, пішла додому. Йде й думає: «Оце так попрацювала!» Та пізніше водила ставлевого коня вже спокійно, без страхів, наче і не було тієї ночі.

Так минав час. Неспокійні трудові будні захопили дівчину. Вона не відчувала втоми, бо, нарешті, здійснилася її мрія, нарешті вона за кермом. Нехай тепер що завгодно говорять! А недавно підійшли до Люсі Віра Дехтяр, Маруся Ляшенко, Маруся Кобилянська.

— Теж думаємо трактористками стати. Та керуючий не відпускає в училище. Порадь, Люсю: що робити?

— Що ж радити! Добивайтеся свого, — відповіла їм.

3. ВЕЛИКОГО ЩАСТЯ, УСПІХІВ ТОВІ...

ЖИЛА-була дівчина... Вона народилася в неспокійному, 1941 році, якраз 31 грудня. Хороша прикмета, говорять люди. Хороша, тому що в новорічну ніч бажають люди один одному щастя, здійснення мрії...

Скоро вже новий рік. Кілька годин залишилося до його приходу. Порається в хаті Меланія Панасівна, чекає доньку, гостей. Сьогодні Люсі сповниться 20 років. «Де це вона забарилася?» — непокоїться мати, готуючи на стіл. Ніби у відповідь, грюкнули двері. Вбігла Люся. В робочій фуфайчині, з-під низької пов'язаної хустини іскрилися карі очі. Щойно з ферми. Не витримала без роботи: пішла доглядати телят, поки почнуть ремонтувати трактора.

... В хаті весело, гомінко. Розмови, сміх, грає баян. Ще кілька хвилин, і Новий рік настане. Урочисто б'ють куранти в далекій Москві...

— З Новим роком, з новим щастям! З днем народження! Успіхів тобі, Люсю, щастя великого!

С. ФУРМАН.

с. Верблюжка
Новгородківського району.

МІЛЛИВА дівчина Ліда Біленко. Секційний цех Олександрійського електромеханічного заводу швидко освоїла, 145—150 процентів — такий її швидкий темп. На знімку: Ліда Біленко.

Фото В. Гільтяя.

РАПОРТ ЮНИХ ЛЕНІНЦІВ

Валерій ЮР'ЄВ

Я з України, з Кіровограда

В тундрі далекій,
В горах Уралу
Рідного міста

Сняться квартали.
Стрінеш людину —
Хвалишся радо:

Я з України,
З Кіровограда.
Віриш, друже,

Степу перлина,
Пахне вітрами
Кожна цеглина.

Літо до міста
Лине габоу,
Жита-пшениці

Котить прибої.
Молодо в'ється
Нитка Інгулу,

Ген, крановиці
Хустка майнула.
Хустка шовкова,

Усмішка щира:
Завтра готова
Буде квартира.

На новосілля
Друзі зійдуться,
Вікна широкі

Сонцем заллються.
— Нумо, бокали!
— Нумо, іскристе!

Жити щасливо
Років зо триста!
— Хлопчиків славних

З добрий десяток!
Ще й кучерявих
Пару дівчаток...

Знаєш, друже,

Є й русокоші.
Хлопці, чекайте

Золото-осінь.
В листі жовтавім

Буде неділя —
Всім комсомольські
Справим весілля!

Ні за столами,
Ні в хоровах
Не підведемо

Марки заводу.
...Стрінеш людину
Хвалишся радо:

Я з України,
З Кіровограда.

У вестибюлі Компанієвського районного Будинку піонерів розміщена фотовиставка. Це плоди праці юних фотографів. Тут показано і навчання, і відпочинок школярів, і краєвиди рідного краю.
На знімку: керівник гуртка М. Д. БАБІЯ розповідає про принципи фотографування.
Фото А. ПАВЛОВА.

ПІОНЕРСЬКА дворічка... Ці слова вже другий рік служать для юних лєнінцїв країни, для кожного піонерського загону, дружини яким дороговказом, ведуть від однієї захоплюючої справи до іншої.

Нерідко можна бачити, як малюки, підхопивши санчата, везуть до школи примус, що став непридатним, поржавіле колесо, погнуту трубу. Хоч на санках небагато того заліза, але ж школярів так багато у області, і кожний з них прагне принести якомога більше користі.

І ось відрядний підсумок: з початку дворіччя тільки для будівництва нафтопроводу «Дружба» зібрано і здано 5 тисяч тонн металоліду. Це повних два залізничних состави.

Вправні руки копають ямку, обережно саджають в неї маленьке деревце, пригортають корінь. Поряд з'являється ще один саджанець, а далі в рядку стає третій. Тисячі піонерів взяли допомоги своїм старшим товаришам в озелененні міст і сіл області, розбивці парків і садів. Тепер можна рапортувати: 150 гектарів парків, 87 гектарів скверів, 280 гектарів лісосмуг і 125 гектарів ягідників та виноградників — то справа піонерських рук. А крім того, закладено 30 садів, посаджено 125 алей. Як багато кущиків та дерев вперше зазеленіють навесні на радість людям!

Але не всі ще у нас люблять природу, вмюють по-справжньому цінувати її. Не випадково ж у «Перці» заведено «Клуб губителів природи». На рішучу боротьбу проти тих, хто не доглядає за зеленими насадженнями, зрубав дерева, обламає гілки, виступили 540 загонів «зеленого патруля».

«Люби рідний край і вивчай його!» — під таким девізом живуть юні лєнінці. В школах створено 983 лєнінських музеї і куточки, працює багато історичних гуртків. В області організовано 1255 експедиційних загонів по вивченню визначних місць.

Піонери цікавляться життям школярів з інших республік, листуються з учнями багатьох міст і сіл, де жив і творив любий Ілліч, обмінюються подарунками, щоденниками з школярами демократичних і капіталістичних країн. Листи йдуть в Болгарію та Чехословаччину, Китай і Угорщину, Австрію та Індію.

Вогник змагання племєне в кожній школі, в кожному загоні. Тисячі подарунків готує піонерія до свого славного ювілею — 40-річчя з дня створення піонерської організації імені В. І. Леніна. Очима турботливих господарів дивляться школярі на свою рідну землю, прагнуть більше зробити для її розквіту.

Багато піонерів трудиться в учнівських виробничих бригадах. Там вони пізнають радість

звитяжної праці, оволодівають навичками, набувають спеціальностей. Школярі нерідко навідується на колгоспні тваринницькі ферми і не як гості, а як дбайливі помічники. Руками піонерів області вирощено 125 тисяч кролів, 182 тисячі голів птиці, доглянуто в порядку шефства 25 тисяч голів молодняка великої рогатої худоби.

Так рапортувала піонерія XII обласній комсомольській конференції. За чотири місяці, які залишилися до ювілею народження піонерської організації імені В. І. Леніна, юні школярі дали слово добитися ще кращих успіхів.

Металурги країни одержать нові десятки тонн брухту; вздовж шляхів забувають пагіням зелені нові насадження, зростає кількість відмінників у кожному загоні, з новою силою розвивається піонерська ініціатива. І до числа 714 загонів та 25 дружин області, яким вже присвоєно звання «супутників семіріччя», вліються ще сотні піонерських колективів.

Т. ЧЕРНУШЕНКО,
заступник завідуючого відділом шкіл обкому комсомолу.

За кращу групу вузу

З ЦІННОЮ ініціативою виступили студенти II курсу російського відділу філологічного факультету, III курсу групи «Б» фізикоматематичного та III курсу групи «Б» факультету фізичного виховання. Вони запропонували розгорнути рух за звання кращої групи по вихованню активних будівників комунізму. Студенти цих груп дали слово жити, вчитись і працювати по-комуністичному, творчо оволодівати спеціальністю, підтримувати тісні зв'язки зі школою, з виробництвом, бригадами і ударниками комуністичної праці, боротися за новий побут. «Віднині у нас не буде пропусків занять, в аудиторіях, де ми навчаємось, в кімнатах гуртожитку підтримуватимемо зразкову чистоту», — заявили майбутні вчителі.

Саме студентами цих груп найбільше прочитано лекцій для населення по матеріалах XXII з'їзду КПРС. А такі студенти-відмінники, як Л. Набока і Т. Дем'янець, читають багато лекцій на підготовчих курсах, створених в м. Кіровограді.

Комітет комсомолу і студентський профком схвалили цей почин. Тепер у всіх групах учбового закладу проходять збори, на яких обговорюються опубліковані

А. НІЦОЙ,
секретар комітету комсомолу Кіровоградського педінституту, член позаштатного відділу студентського життя.

Зустріч з партизанським командиром

У ЗНАМ'ЯНСЬКОМУ Будинку піонерів відбулася зустріч з партизанським командиром, колишнім секретарем підпільного обкому партії М. М. Скірдою. Він розповів про те, як партизани пускали під укіс ешелони з фашистськими окупантами та боеприпасами, знищували загопи карателів.

На закінчення бесіди М. М. Скірда побажав піонерам добре вчитись. Після цього демонструвався кінофільм «Спогади про Леніна».

В. ПРАВЕЦЬКИЙ,
наш позаштатний кореспондент.

в багатотиражці «Радянський студент» умови змагання. Перший громадський огляд і присвоєння звання передової групи по вихованню активних будівників комунізму відбувається в квітні 1962 року на честь XIV з'їзду ВЛКСМ. Тоді ж буде вручено Перехідний червоний прапор комітету комсомолу і профкому педінституту.

Бригади стали

ТЕПЛИЙ серпневий ранок. Тиша. Тільки рівне гудіння мотора порушує її. Маршрут автобуса далекий — до Умані. А настрій у пасажирів, як видно, веселий. Ось в гуркіт мотора несміливо влітається пісня, через хвилину вже дужий хор голосів підхоплює її. Можливо представити цей ансамбль — бригада комуністичної праці Михайла Береста з агрегатного заводу і її підшефний 8«А» з Кіровоградської середньої школи № 7.

Та подорож всім сподобалась, надовго залишилася в пам'яті. А після екскурсії в Софіївський парк під Уманню ще було немало цікавих подій — і в кіно організували культпоходи, і на заводі зустрічалися. Одним словом, дружба, що виникла протягом учбового року, не припинялась і під час літніх канікул.

Якось довідались молоді робітники, що в школі треба відремонтувати токарний верстат. Радийся недовго. — Так хто візьметься за цю справу? — звернувся до хлопців бригадир.

Майже всі попросили полати саме їх. Та Михайло відібрав тільки двох — то-

каря Василя Спінула і слюсаря Анатолія Душака. Декілька днів підряд друзі ходили в школу після робочої зміни і незабаром з радістю доповіли:

— Завдання бригади виконано на «п'ять». Ми там, крім ремонту, ще дещо зробили — встановили стругальний верстат.

Перший дзвінок нового навчального року. В класах чисте повітря, трохи пахнуть свіжими фарбами парті. Коридори, класні кімнати, кабінети наповнюються веселим гомоном хлопчиків і дівчат. Вони ті ж самі і... якісь інші. Старші на цілий рік.

Потягнулися дні занять, домашніх завдань, контрольних. І поряд з цим для кожного, як свято, — екскурсії на агрегатний завод, до своїх шефів. Тягне дітей до верстатів, до інструментів. Все хочеться знати. І тут на допомогу приходять старші друзі — робітники.

Якось члени бригади комуністичної праці, якою керує Володимир Волохов, привели свій підшефний 7 «Б» на підприємство. З радісно сяючими очима крокували школярі по прольоту цеху, зацікавлено озиралися на всі боки і проникались повагою до розумних машин, до людей, які опанували цією технікою.

Один з робітників дозволив учневі ввімкнути подочку токарного верстата — і через хвилину в руках у хлоп-

воду і середньою школою № 7. Бригади комуністичної праці, а також ті колективи, які змагаються за це звання, стали для підшефних піонерських загонів хорошими колективними вожатими.

дисципліну, вона суворо попередила: — Двійчників на завод і пускати не будемо. Хіба можна буде їм після школи довірити складний верстат? «Попередження» допомог-

будемо проводити спільні вечори відпочинку, — розповіла секретар цехового комітету комсомолу Віра Тулянцева.

Нинішнє покоління радянських людей житиме при комунізмі! — так проголошує нова Програма КПРС. А нинішнє покоління — це й ті, що сидять зараз за шкільними партами. Їх треба виховувати в дусі принципів морального кодексу будівника комунізму. Школярі повинні добре опанувати основами наук, пошукатися до праці, готувати себе до активного громадського життя. «Допоможемо вчителю виховати гідну зміну!» — так вирішили молоді агрегатівці. І поставлені перед собою завдання вони виконують на «відмінно».

Перед Новим роком в Будинку культури імені Калініна з ініціативи комсомольсько-молодіжних бригад механоскладального цеху № 1 відбувся вечір вальсу, на який прийшли робітники заводу і старшокласники. На ньому влаштували ігри на призи, розучували танці.

— В цьому році ще краще налагодимо шефські взаємовідносини, частіше

О. ЛАДАН,
терміст агрегатного заводу, наш позаштатний кореспондент.
м. Кіровоград.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
19 січня 1962 р., 3 стор.

РУКИ ГЕТЬ ВІД КУБИ!

У КАРІБСЬКОМУ морі, що омиває береги обох Америки — Північної і Південної, розташований острів Куба — легендарна країна, яка стала символом героїчної боротьби проти гітлерівської імперії. Три роки тому кубинський народ, очолюваний народним героєм Фіделем Кастро, скинув американську маріонетку — диктатора Батісту і, ставши господарем своєї долі, націоналізував підприємства, що належали іноземним капіталістам, передав землю тим, хто її обробляв, покінчив з віковою несправедливістю і злиднями — ганебною спадщиною панування імперіалізму.

Але американські капіталісти не хочуть миритися з існуванням країни, яка дає захолуючий приклад народам Латинської Америки. За наполяганням США Організація американських держав (ОАД) 22 січня скликає в уругвайському місті Пунта-Дель-Есте нараду міністрів закордонних справ американських держав з єдиною метою — довести прийняття рішення про колективні санкції, спрямовані на удушення молодого республіки. Проте уряди ряду провідних країн Латинської Америки як, наприклад, Бразилії, Мексики та ін., висловлюються проти застосування санкцій щодо Куби.

З засудженням агресивних планів США все рішучіше виступають народи цього континенту. Так, генеральний секретар венесуельської партії «Револьюційний рух лівих» заявив, що в разі нової агресії проти Куби народи всіх волелюбних країн стануть на її захист. І «це, — заявив він, — буде початком остаточного краху імперіалізму в Латинській Америці».

Від імені радянської молоді з висловленням братерської солідарності з героїчним кубинським народом і його славною молоддю виступив Комітет молодіжних організацій СРСР.

Радянські юнаки і дівчата, говорять в заяві комітету, підтверджують тверду рішучість подати всебічну допомогу і підтримку революції, яка утвердила на землі Куби сру саботи і незалежності. Вони протестують проти агресивних дій американського імперіалізму і вимагають: Руки геть від Куби!

ПРОВОКАЦІЯ В ЗАХІДНОМУ БЕРЛІНІ

У ВІДПОВІДЬ на миролюбні пропозиції Радянського уряду підвести, нарешті, рису під другою світовою війною — укласти мирний договір з обома німецькими державами і нормалізувати становище в Західному Берліні — західні держави продовжують політику збереження Західного Берліна як вогнища міжнародної напруженості в центрі Європи. Про це свідчать безперестанні провокації, що їх організують західні держави у «фронтному місті».

По суходутних і повітряних комунікаціях між Західною Німеччиною і Західним Берліном здійснюється перекидання значних контингентів американських солдатів, частина з яких входить до складу військ НАТО. Як відомо, особливий склад військ НАТО не має права користуватися цими комунікаціями. 13 січня в Західний Берлін прибуло близько 100 представників НАТО, а також 70 парламентарів країн — членів європейської ради. Обидві групи приїхали в Західний Берлін на запрошення боннського уряду, незважаючи на те, що права останнього на Західний Берлін не поширюються. Тут проводяться засідання керівних діячів земельних організацій Християнсько-демократичної спілки ФРН. У Західному Берліні засідає соціал-демократична фракція бундестагу. Лідери СДПН своє перебування в Західному Берліні використовують для захисту збанкрутілої політичної «фронтного міста» і займаються підбурюванням населення до провокацій проти НДР.

СТАНОВИЩЕ В АНГЛІЙСЬКИХ ШКОЛАХ
У ЛОНДОНІ відбулося засідання національної профспілки вчителів, на якому гострими критичні були піддані політика уряду, що не приділяє достатньої уваги питанням шкільного навчання. Наші сучасні школи, сказав один з учасників засідання, було б правильніше назвати первісними школами. Переповнені класи, нестача вчи-

тель, низький рівень викладання — ось що тепер характеризує англійські школи. За словами спеціалістів в питаннях шкільної освіти, однією з основних причин тяжкого становища в галузі освіти в Англії є нестача вчителів. Так, за даними «Дейлі геральд», для того, щоб розвантажити переповнені класи, тепер необхідно більш як 50 тисяч вчителів.

Відліга.
Фотоюрод А. ДІБРОВНОГО.

ГРИП — одне з найпоширеніших інфекційних захворювань. Ця хвороба зустрічається в усіх країнах земної кулі, бо кліматичні умови не відіграють особливої ролі в його поширенні. Грипом хворіють як на півночі, так і на півдні. Деякі відомості про грип і запобіжні заходи проти нього треба знати всім. Хвороба викликається особливим збудником — грипозним вірусом. Від хворої людини здоровий грип передається здебільшого повітряно-крапельним шляхом.

Спочатку грипозний вірус розмножується в носі, в носоглотці хворого. Кашляючи, чхаючи і навіть при розмові хворий поширює збудників грипу в навколишнє повітря разом з найдрібнішими крапельками слини й слюзи. Ці крапельки деякий час тримаються в повітрі. Ось чому грип так швидко поширюється.

Хвороба, як правило, розвивається дуже швидко. Починається озноб, сильний головний біль, особливо в лобовій частині і в частині надбривних дуг, з'являється лмота в суглобах, попереку і литкових м'язах. Одутлість, почервоніння обличчя і слизових оболонок очей — ось характерні зовнішні ознаки грипозного хворого. Температура підвищується до 37,2—37,5 градусів, а в ряді випадків доходить до 38—40 градусів. Хворий стає апатичним, сонливим, йому важко — дуже роздратованим. Загальне нездужання, вкочить примуше людину лягти в ліжку.

Клінічна картина грипу не завжди буває такою, як описано вище. В багатьох випадках, а особливо наприкінці епідемічного спалаху вірусного грипу, трапляються такі форми, які переносяться дуже легко, як кажуть, «на ногах». Але бувають і часті випадки ускладнення, що надають затягує вилуження.

Щоб запобігти захворюванню на грип, потрібно вживати профілактичних і санітарно-гігієнічних заходів. Перш за все, дуже важливе місце розігравання хвороби. Хвору людину треба негайно ізолювати і встановити за нею дбайливий догляд. Особи, що доглядають за нею, повинні надівати марлеву маску або пов'язку, змінюючи її свіжою через кожні 3—4 години. Використавши маску слід випрати, потім добре пропарувати гарячим утюгом. Хворому потрібно виділити окремі посуд, рушник, носові хустки і т. д.

Під час епідемії грипу слід уникати скучення людей у закритих приміщеннях. Кімнати

необхідно частіше провітрювати, особливо якщо там перебуває хворий грипом. Не треба боятися простуди від того, що відкрита квартира. Свіже повітря і сонце, навпаки, допомагають боротися з цією хворобою.

Прибрати приміщення необхідно вологим способом. Для цього краще користуватися не звичайною водою, а слабким розчином хлораміну (0,2 процента) або хлорного вапна (на відно воді беруть 20 грамів).

Для людини такі концентрації хлору не шкідливі. Цей спосіб концентрації простий, дешевий і в той же час досить ефективний у боротьбі зі збудником грипу як у громадських приміщеннях, так і в індивідуальних квартирах.

Суворо с снітарного порядку потрібно додержувати в їдальнях, буфетях, ресторанах. Столовий посуд необхідно старанно мити із застосуванням соди чи гірчичи, а після миття обробляти гарячою водою. Виділки, пожежі ложки треба кинути. Перед їжею кожний відвідувач повинен мати можливість помити руки з милом. Рушники слід частіше міняти.

Велике значення в профілактиці грипу мають заповіжі виконання. Для цього виконувати спеціальні вправи, яку вводить людині один раз у дні органів через ніс. У дихальні органи грипу з профілактичною метою застосовують латинським сиворотку, яку здоровий людині таким же способом, як і вакцину, вводять у дихальні шляхи через кожні сім днів.

Додержання кожної людині правил громадської й особистої профілактики сприятиме зменшенню захворюваності грипом і запобіганню поширення його.

А. ЖУРАВЛЮВ,
інструктор обласного будинку санітарної освіти.

ДЕВИЗИ ВЕЛИКИХ ЛЮДЕЙ

БАГАТО знаменитих людей вибрали собі девіз, якому слідували все життя. Часто вони гравіювали його на своїх печатах або наводили на титульних листах своїх творів.

Геніальний композитор Ференц Ліст мав девіз: «Добре або ніяк!».

Деякі твори В. Гюго були увічнені девізом: «Робити і переоблювати!».

Девіз Ламартина: «Повни духа — надія!».

Геніальна трагічна актриса Рашель вибрала своїм девізом вислів: «Все або нічого!».

Девізом видатної артистки Марії Леран була фраза: «Робити добре, що б там не говорили!».

Знаменита артистка Сара Бернар мала девіз: «Що б то не було!».

«Моя релігія — ніякої релігії!» — девіз німецького філософа-матеріаліста Людвіга Фейєрбаха.

На печаті французького письменника-романіста Шарля Нодбе була вигравіювана фігура генія мовчання з паличкою, прикладеною до губ. Під фігурою — вигук «Тсс!».

Видатний державний діяч і державний діяч Греції Солон, який жив за шість років до нашого ери, мав девіз: «Нічого понад міру!».

Родовий девіз Суворових: «Зобов'язаний — значить можливий!».

Редактор П. МАРЧЕНКО.

В Кінотеатрах МІСТА

Кінотеатр «Мир». «АЛЬБА РЕГІЯ». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 20 хв. ранку, 1 год. 10 хв., 4 год. 15 хв. дня, 6, 8 та 10 год. вечора.

Кінотеатр ім. Державинського. «ДОРΟΣЛІ ДІТІ». Початок о 10 год. та 11 год. 40 хв. ранку, 1 год. 20 хв., 3 год., 4 год. 40 хв. дня, 6 год. 20 хв., 8 год., 9 год. 40 хв. вечора.

Кінотеатр «Сивашець». «АЛЬБА РЕГІЯ». Початок о 10 год. ранку, 12, 2 та 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечора.

Кінотеатр «Хроніка». Документальні фільми «ПІД ПРАПОРМ МАРКСИЗМУ-ЛЕНІНИЗМУ», «НА МАНЕЖІ ЮНІСТЬ», «МУЛЬТИПЛІКАЦІЙНИЙ КРОКОДИЛ» № 4. Демонструються з 10 год. ранку до 9 год. вечора. Художній фільм «НА БЕРЕГАХ ПНГУ-РИ». Початок о 9 год. 30 хв. вечора.

ТАТОЧКУ, не треба бити маму! Таточку... — хлопчик намагається піймати батькову руку.

— Згинь! — кризь зуби шидить Степан Дмитрович і, важко дихаючи горічаним паром, з новою енергією орудується на дружину. — От я тобі зараз... Я тебе змалюю...

...овго триває це побоїще. Нарешті гримнули відні двері. Пішов чоловік, а в кімнати ридє дитина. Тихо плаче і худенька русая жінка. Вже сил немає терпіти. Майже кожного дня Степан приходив п'яним, а потім починаються страшні, неслухні знущання. Ні, ні, далі терпіти не можна. Олена Петрівна Дедова подала в суд заяву про розлучення.

Саме в ті важкі дні з'явився в хаті незвані гості. Одного з них — Івана Гнатюка Бабійчука — Олена Петрівна добре знала. Колись з ним її познайомив чоловік. Другого — вже немолоду, середнього росту людину, яка трохи шкутильгала, жінка бачила вперше. Прибулі привітались, сіли до столу.

— Що сталося з тобою, вестро? — почав Бабійчук. — Відчуваю, стурбована ти мирською печалю.

— Степан пиячить, б'є мене, — ледве стримуючи слези, прошепотіла Олена Петрівна.

— Не ремствуй, люба, не ремствуй. Це тому, люба, що господар-бога ми забули, — лагідно зауважив Іван Сергійович Юрчик (так звали незнайомця). — От і карає він нас за гріхи тяжкі наші!

Винголомшена цими словами, жінка ніяк не могла зрозуміти, чи то жартують гості, чи то правду кажуть.

— Істину сказав брат, — відгукнулася Олена Петрівна. — Тому, що в євангелії написано: «Возлюби бога твого всем сердцем, всем разумением». Прилучись, мила, до слова божого. Молись, і все буде гаразд. Ти приходи до мене на квартиру — помиримо тебе з Степаном.

Ображене серце жадібно на ласку. Повірила Олена Петрівна улесливим словам. Прийшла.

...В кімнаті тьмяно чаділа газові лампа. Вона кидала примхливі тіні на стіни. А на підлозі білися в страшних судорогах химерні постаті людей. На різні голоси вони співали якихось пісень, істерично викрикували незрозумілі слова.

— Вірую, вірую, вірую... — з фанатичною упертістю повторює дебела молодниця.

— Хрести, хрести! — ридє десятирічна дівчинка. — Дай боже, дай боже! — страшним сміхом регоче сивий дідуган.

Хтось шарпанув Дедову за поділ плаття, прохрипів:

— На коліна, сестро, на коліна!

І ось вже ще одна жертва сорочиться в конвульсіїх. Спочатку боляко, а потім все впевненіше і впевненіше во-

на відбиває земні поклони. В безтямі вигукує:

— Вірую, вірую... Дай боже, дай боже...

Шість довгих годин стояла на колінах Олена Петрівна, промовляючи чужі, безладні слова. Шість довгих годин вона сміялась, плакала, била себе кулаками в груди, виривала волосся на голові. Шість довгих годин жінка билася головою об підлогу. Більше не витримала — втратила свідомість. А поряд молилися Юрчик і Бабійчук. Вони раділи: керування ними неслухні гурла секти «християн євангельської віри» — п'ятидесятих років збільшилась ще на одного члена...

Кілька днів чекала Олена Петрівна повернення чоловіка, але він не приходив.

— Не почув господар твого гласу, — запевняли Бабійчук і Юрчик. — Погано ти його просила.

І жінка молилась знову, молилася ранком і ввечері, вдень і вночі. Вона забула про дітей, про роботу, забула про все...

Ми не називали справжнього прізвища Олени Петрівни, бо вона вже зрозуміла обдуреність «віровчення» релігійних аферистів і відійшла від секти.

Але немало людей — дітей і дорослих — ще перебуває в секті «християн євангельської віри»!

Ця заборонена нашими законами організація створена К. І. Лісовським і його сином Володимиром в період фашистської окупації Кіровограда. Невдовзі в керівництво ввійшли Юрчик і Бабійчук. Юрчик, повернувшись в 1956 році з місця ув'язнення, де відбував покарання за антирадянську сектантську діяльність, знову очолює нелегальну групу «християн євангельської віри». Ці два проповідники си-

стематично в своїх квартирах і в квартирах одновиців організували таємні зборища сектантів. На них відправлялися бузувільські обряди молюнці, які завдавали шкоди здоров'ю віруючих. Зокрема, так зване, «среновання» може тривати місяць, два, рік. Аж поки той, хто на колінах просить «зійти дух божий», не втратить свідомості. Під час таких зборищ Бабійчук і Юрчик активно проводили думку про те, що віруючі не повинні відвідувати кінотеатри, бібліотеки, театри, слухати радіо, читати газети.

Тридцятишестирічний пічник Кіровоградського домоуправління № 7 Бабійчук і сорокашестирічний пенсіонер Юрчик не гребують ніякими засобами, аби тільки збільшити кількість членів своєї секти. Під час релігійних обрядів вони залучили до участі в молінні дітей — Ларису Лисенко, Галину Якубович, Ларису Бабійчук та інших. І ось жадливі результати мерзеної діяльності проповідників. Учениця 4 класу школи № 29 Галина Якубович переконливо свідчить довести:

— Я вірую в бога. Знаю, що бог є, і я йому молюся. Ніколи не відмовлюсь від господи. А радіо я не слухаю. Нам це забороняється. В кіно теж не ходжу, бо мені там нецікаво.

Сергій Антонович Горелов двадцять п'ять років дружив і щасливо прожив зі своєю дружиною. Але так тривало до того часу, поки рідна сестра Горелової не завербувала Лизавету Семенову в секту, керувану Бабійчуком і Юрчиком. В той час почався розбрат. Навіть коли Сергій Антонович важко захворів і довго лежав у лікарні, дружина — найрідніша, найближча людина — жодного разу не

НАША АДРЕСА

м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 38.
Телефони: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 54-14, відділів — 50-24.
Газета виходить у середу, п'ятницю і неділю.

«Молодий комуніст» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, в. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Дмитрова

00017. Зам. № 467. Т. 27.000.